

1 KONINGEN 3

- 3 Salomo zelf toonde zijn liefde voor DE HEER
door te handelen naar wat zijn vader David hem had voorgehouden,
maar ook hij bracht zijn offers
en brandde wierook op de offerplaatsen.
- 4 Zo ging de koning op een keer naar Gibeon,
de belangrijkste offerhoogte van het land, om er te offeren.
Wel duizend dieren droeg hij daar als brandoffer op het altaar op.
- 5 Die nacht verscheen DE HEER aan Salomo in een droom.
Vraag wat je wilt, zei God, ik zal het je geven.
- 6 Salomo antwoordde:
U bent uw dienaar, mijn vader David, altijd goedgezind geweest,
omdat hij u trouw toegewijd was en steeds eerlijk en oprecht was tegenover U.
U hebt hem een grote gunst bewezen
door hem een zoon te geven die nu op zijn troon zit.
- 7 U, mijn Heer en mijn God,
hebt mij als opvolger van mijn vader David als koning aangesteld.
Maar ik ben nog zo jong en ik heb geen ervaring.
- 8 Ik sta nu voor de taak uw uitverkoren volk te leiden,
een volk zo talrijk dat het niet te tellen is.
- 9 Schenk uw dienaar een luisterend hart, zodat ik uw volk kan besturen
en onderscheid kan maken tussen goed en kwaad.
Want hoe zou ik anders recht kunnen spreken over dit immense volk van U?
- 10 Het beviel DE HEER dat Salomo juist hierom vroeg,
11 en hij zei tegen hem: Omdat je hierom vraagt
niet om een lang leven of grote rijkdom of de dood van je vijanden,
maar om het vermogen om te luisteren en te onderscheiden tussen recht en onrecht—
12 zal ik je wens vervullen.
Ik zal je zo veel wijsheid en onderscheidingsvermogen schenken
dat je iedereen vóór jou en na jou overtreft.
- 13 Ook waar je niet om gevraagd hebt zal ik je geven:
zo veel rijkdom en roem
dat geen enkele andere koning je tijdens je leven zal evenaren.
- 14 En als je mij gehoorzaamt en je houdt aan mijn bepalingen en geboden,
zoals je vader David dat deed, zal ik je een lang leven schenken.
- 15 Toen Salomo wakker werd, besefte hij dat hij een droom had gehad.
Bij zijn terugkomst in Jeruzalem
ging hij naar de Ark van het Verbond met DE HEER,
waar hij brandoffers en vredeoffers bracht.

ZEVENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR A

1Koningen 3:3-15
Matteüs 13:44-52

Bennekom 2014

Voor we in de liturgie van deze zondag aan het laatste gedeelte van de parabelrede van Jezus toekomen, horen we eerst het indrukwekkende verhaal van Salomo's droom, waarin hij God vraagt om wijsheid.

Het was nog vóór de tempel van Jeruzalem gebouwd was. Naar de gewoonte van zijn tijd was Salomo gaan slapen in het heiligdom van Gibeon. Dit slapen-in-de-tempel klinkt ons misschien vreemd in de oren, maar mensen in de oudheid deden dat vaker en heel bewust. Blijkbaar bestond die gewoonte ook in Israel –. Gelovigen hoopten die nacht in de tempel een belangrijke en significante droom van God te ontvangen als een betrouwbare gids en een wegwijzer op hun levenspad.

Salomo is - in dit narratief - zijn gestorven vader David onlangs opgevolgd als koning in Israel. Zelf is hij, naar eigen zeggen, nog jong en onervaren en hij voelt zich vermoedelijk daardoor ook zwak en onzeker, onbekwaam om die immense verantwoordelijkheid te dragen. Wie ben ik, riep koningin Julina indertijd uit, toen haar ditzelfde overkwam, wie ben ik, dat ik dit doen mag?

En inderdaad, wat de koning gehoopt had en waarvoor hij vurig gebeden had, gebeurde. De Heer openbaart zich aan hem in een droom...Hij verschijnt als de liefdevolle, Nabije God ...Toeverlaat van allen, die hulp zoeken.

Wat wil je dat Ik voor jou doe? Vraag wat je wilt, Ik zal je het je geven. Misschien moeten we lezen: je mag één wens doen... op dit moment in de wereldgeschiedenis... dit is *de* nacht van je leven. Één wens, niet meer en niet minder.–

Wat zou jij vragen als dit verhaal - vandaag - zó aan jou zou gebeuren?... in deze fase van jouw leven... vandaag op 27 juli 2014?

Misschien is het maar het beste als we ons in deze viering bij Salomo aansluiten en samen met hem en samen met elkaar vragen en bidden om wijsheid ... wijsheid voor Mark Rutte en voor geheel onze regering, voor Obama, voor de leiders in Kiev, voor Poetin en de strijders in Oost Oekraïne, voor Netanyahu en de machthebbers in de Gazastrook .... en in alle brandhaarden in de wereld.

Wijsheid... ook voor ons zelf... opdat wij met liefdevolle tederheid weten om te gaan met wat ons, de wereld en ons land deze dagen overkomen is...

Wijsheid opdat wij de rouwende naasten tot steun mogen zijn ... soms met wijze woorden, maar liever nog met warme, wijze, stilzwijgende nabijheid. Dat wij - en alle nabestaanden - bestand mogen zijn tegen langdurige pijn en schrijnende trauma's.

Wijsheid, die doorleefde aandacht en respect baart voor de gekwetsten: onschuldige slachtoffers, op weg naar huis, of die reikhalzend uitzagen naar een periode van rust en vakantie, of anderen, die als Barmhartige Samaritanen op weg waren naar een conferentie over AIDS...

Bidden, dat alle nabestaanden troost mogen ondervinden. Dat zij dit Onbegrijpelijke, Dat-wat-nooit-had-mogen-gebeuren, - tenminste op den duur - een plekje in hun hart mogen geven, een

kostbaar plekje van lieve herinneringen aan verloren dierbaren.

Dat die van-God-gegeven-Wijsheid mag neerdalen over alles en allen op deze door bloed gedrenkte aarde. Want wat anders valt er vandaag te vragen, welke andere intentie om voor te bidden gaat hier nog bovenuit?

In het verhaal van Salomo, lijkt God zelf wel heel diep geraakt door de edelmoedigheid van de koning. Salomo gaat immers totaal aan zichzelf voorbij. Hij blijkt uitsluitend oog te hebben voor wat van belang is voor het land en voor de mensen om hem heen. De geachte: 'als je maar gezond blijft, dat is het voornaamste' (die gedachte) is hem vreemd; zijn eigen welvaart en welzijn, zijn persoonlijk geluk, ze worden niet eens genoemd!

Ontroerd is de Eeuwige. Hij haalt dan ook - zagezegd - alles uit de kast, alles wat daar te vinden is en wat mensen vaak zo graag ontvangen: een lang leven, rijkdom en voorspoed. Juist omdat daarom niet gevraagd is, daarom wordt het hem gegeven.

Als je die passage leest, zou je bijna willen zeggen: God praat zo enorm druk, hij is zo bedrijvig in de weer om zijn tranen van ontroering maar niet te laten zien, bewogen als hij is om Salomo's grootmoedigheid.

Nu de liturgie het verhaal van Salomo als eerste lezing heeft gekozen en wijzelf zoveel nadruk hebben gelegd op de bede om Wijsheid, krijgt de schat-in-de-akker, waar het evangelie over spreekt, de kleur, de smaak, en de bijklank van Wijsheid (wijsheid met een hoofdletter).

Ook de parel van uitzonderlijke schoonheid krijgt diezelfde betekenis en diezelfde kwalificatie: Wijsheid.

Om die (goddelijke) Wijsheid te vergaren is het niet voldoende daarover te peinzen, te mediteren of zelfs te dromen. Er moet ook ernstig gezocht worden, zoals die koopman uit de parabel deed. Of uiteindelijk diep gegraven, zoals de man moest doen, die deze schat - als bij toeval - vond.

Jezus beëindigt beide parabellen met dezelfde woorden: Hij - die mens, die koopman - besloot alles te verkopen wat hij had.... De één om de akker met de schat te verwerven, de ander om de parel in bezit te krijgen.

Die zin: 'Hij besloot alles te verkopen wat hij had', klinkt ongeveer als 'Gij zult de Heer uw God liefhebben met geheel je hart, met geheel je ziel en met *je hele vermogen*'.

Met andere woorden: of we het nu hebben over het verlangen naar de schat-in-de-akker, of naar de uitzonderlijk kostbare parel, of dat we uitzien naar de Wijsheid... het gaat telkens nergens anders over dan over het allerdiepste begeren van ons menselijk hart: het verlangen, het reikhalzend uitzien met ons gehele wezen naar de Onnoembare, de Eeuwige, Onze God.

Naar U gaat mijn verlangen Heer!
U, die de Wijsheid zelf zijt
De liefste Schat
Op aarde
De kostbaarste Parel
Van al wat bestaat

Amen